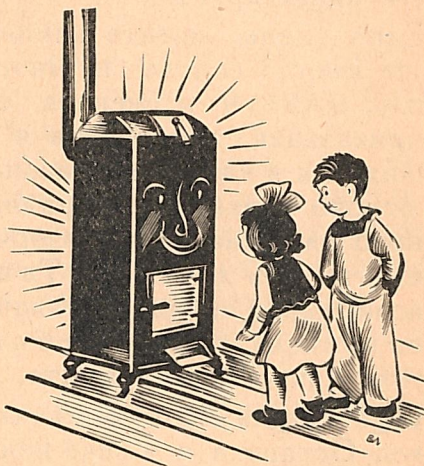

майка имъ. — Пазете се отъ печката, ще се изгорите!

Като слушаше да се приказва за нея, печката примигваше отъ доволство съ слюденото си прозорче. Но най-приятно ѝ бѣше вечеръ, когато всички се прибираха въ къщи. Митко и Анчето имаха още двама братя; тѣ бѣха по-голъми, учеха се въ гимназията. Следъ вечеря цѣлото семейство се нареждаше около печката. Тогава започваха дълги и интересни разговори. И тѣхъ печката слушаше съ напрежение, но съ още по-голъмо напрежение слушаше приказкитѣ, които майката и бащата четѣха на децата си. Въ една книжка се разказваше за нѣкакъвъ рицаръ. Този рицаръ живѣлъ преди много години и се наричалъ Донъ Кихотъ. Той билъ побърканъ отъ четене на вредни и глупави книги, но билъ съ добро сърдце, та тръгналъ да се бие за доброто въ свѣта. Ахъ, колко много си изпатилъ този добрякъ!

Когато свършиха книжката за Донъ Кихотъ, зачетоха друга. Въ нея се разказваше за единъ клетникъ Жанъ Валжанъ и за едно нещастно момиченце Козетка. О, колко мъчно ѝ стана на добрата печка за тѣзи злочести хорица, какъ ѝ се искаше да ги по-

стопли малко! Но тѣхнитѣ страдания не бѣха нищо предъ страданията на единъ негръ-робъ, наричанъ отъ добритѣ деца чичо Томъ. Тѣжната приказка за чичо Томовитѣ страдания била написана отъ една жена на име Хариета Бичеръ Стоу. И когато бащата я четѣше на Митка и Анчето, печката едва що не загасна отъ мъжа.

Но зимата си отиде, грѣйна слънце, времето се затопли. Все по-рѣдко и по-рѣдко започнаха да се навѣртатъ около печката. Слагаха ѝ по-малко вжглища, а понѣкога и съвсемъ я забравяха. Не приказваха за нея, не се страхуваха да я досегнатъ. Децата се търкаляха въ вестибюла, блъскаха се въ нея, но майка имъ не ги гълчеше за това. Само ги подканяше: